

MIT ENGED MEG ISTEN A SÁTÁNNAK?

A Sátán azt állítja, hogy isten minden hatalmat neki adott, vagy legalábbis valami hatalom ezt a tejhatalmat rábízta. Ezt az álláspontot képviselte Jézussal szemben is: „*Neked adom ezt az egész birodalmat s a királyságok dicsőségét, mert nekem adták azt, és én annak adom, akinek akarom.*” /Luk. 4,6/. Eszerint Sátántól függ, hogy e világ hatalma kinek a kezébe kerül. Vajon igaz-e ez? Látszat szerint Sátánnak igaza van, mert a tapasztalat azt mutatja, hogy a világban a hatalom az esetek nagyobb részében önző, erőszakos, sőt gonosz emberek kezében van. Tudjuk azonban, hogy egyszer ez a hatalom a mi Urunk Jézus Krisztus kezébe kerül: sőt láthatatlanul már is kezében tartja ezt a hatalmat, és többek között keresztül tudja vinni, hogy „*azoknak, akik Őt szeretik, minden javukra munkáljon össze.*” /Róm. 8,28/. Ha Jézus erre képes, akkor még többre is képes. Vajon, hogy viszonylik Sátán hatalmköre Jézus hatalmköréhez? Erre a kérdésre keressük a feleletet?

Azt sehol sem olvassuk a Bibliában, hogy Isten a Sátánnak hatalmat adott volna, mely őt a világ urává teszi. A Szentírás ugyan többször nevezi őt a világ fejedelmének, de nem mondja azt, hogy Isten tette őt azzá, vagy más úton jutott ehhez a hatalomhoz. Sőt /I.Móz. 1,25-ben/, világosan olvassuk, hogy Isten a teremtés fölött a hatalmat az embernek adta és nem a Sátánnak, nem az angyaloknak. Mikor az ember életének első idejét élte a földön Sátán megjelent neki, de nem fenségben, mint Úr és Király, hanem megalázott alakban, egy állat testébe öltözött: nem követeléssel fordult az emberhez, hanem kérő, biztató szóval, csábítással: ekkor tehát még nem lehetett király az embervilágon. Azóta is csábítással, vádlással, rágalmakkal fordul az ember felé, s igyekszik őt magának megnyerni: hatalmaskodni akkor kezd a Sátán, mikor az ember már eladta magát neki. Ekkor már nem kér nem csábít a Sátán, hanem beletaszít abba, amire korábban szép szóval igyekezett rávenni: Sátán bánásmódjából az következik, hogy a hatalmat az első időben ugyanilyen módon szerezte meg: hízkeléssel magáévá tette az embert, s igyekezett Isten ellen fordítani, mikor aztán ez sikerült neki, akkor kegyetlen kényuralmat valósított meg rajta. Az első bűneset alkalmával Sátán az ember jóakaró barátjának, tanácsosának mutatja be magát, s nem uralkodónak. Mikor az ember engedett, akkor is még lesben állva igyekezett az embert hatalmába keríteni. /I.Móz. 4,7/. S Isten figyelmeztetése szerint az embernek hatalmában lett volna még akkor is uralkodni rajta, de az ember ezt elmulasztotta és inkább hallgatott a rosszra, mint a jó hangra. Még az apostol is azt mondja: „*Álljatok ellene a Diabolosnak és elfut tőletek*” /Jak. 4,7/. A teljes hatalomból tehát semmi sem igaz, az a valóság, hogy Sátánnak az ember adja a hatalmat és addig van hatalma, míg az ember neki ellent nem áll. De a Sátán úgy jelenik meg, mint a köpenicki kapitány: a hatalom jogos birtokosaként, s mikor

ezt elhiszik neki akkor kész ügye van. Sátán hatalma azokra terjed ki, akik elhiszik neki, hogy hatalma van, s magukat neki adják.

Ezzel azonban elintézve nincs még a kérdés, mert Sátán hatalma tényleg nagy ezen a világon és olyanokra is kiterjed, kik nem adtak neki magukon hatalmat, hanem mintegy e hatalom alá születtek, s azt - tudatlanságból elfogadják. De ha tudatlanságból is, mégis hisznek neki: mégis elhiszik, hogy az a világ rendje, hogy azon a gonosz uralkodjék, s így ezeken is Sátán hatalma a hiten alapszik.

Sátán hatalma azonban még azokon is vitás és nem zavartalan, akik hatalmát elismerik, vagy azzal szemben magukat tehetetleneknek érzik. /I.Móz. 3,15/. értelmében Isten ellenségeskedést helyezett az ember és Sátán, az ember magva és a „kígyó magva” közé: tehát a Sátán birodalma olyan birodalom, amelyben állandó a lázadás, az ellenkezés Isten „helyezte” el az ember és Sátán, illetőleg az ember magva és a kígyó magva közé. Ember magva alatt az egész emberiséget kell értenünk, a kígyó magva alatt azokat az embereket, akik engedelmisségükkel, Sátán lényének befogadásával Sátán képviselői lettek a földön: csak példázat-képpen lehet a kígyók állati fajtájára gondolni. Ez az Istentől elhelyezett ellenségeskedés abban állhat, hogy Isten a lelkiismereten keresztül még mindig szól az elpártolt emberiséghez is, és ébresztgeti benne egyrészt a jónak a vágyát, másrészt a rossz következményeitől való félelmet, úgyhogy az ember állandóan próbálkozik magáról Sátán bilincseit lerázni, de eredménytelenül. Másrészt a Sátántól beléoltott sátáni hasonlatosság állandóan abban jelentkezik, hogy az emberben is benne van az ellenkezés állandó ösztöne, mint Sátánban. Sátán alattvalói nem értenek ahhoz, hogy egymással békében éljenek. Sátán angyalaiban csak ez az utóbbi ok van meg az ellenkezésre. Az emberben az elveszített jó emléke és vágya is. Ha a Sátán birodalmát fenn akarja tartani, ezt a két ellenkezést kell abban letörnie; a jót kell irtania, és pedig az erkölcsi jót, s a gonoszokat ültetni hatalomra; azután megfélemlítéssel az ellenkezést megtörnie, híveit rémuralommal összetartania. Amíg a jót el tudja rejteni, amíg rémuralommal engedelmisséget tud kelteni; addig tart az uralkodás. Ez az uralkodás tehát hazugságon alapul, mert mihelyt az igazság kiderül, az emberek azonnal Istennek adnak hitelt és istenfélőkké lesznek, ami a Sátán rémuralmának végét jelenti. Az Isten szeretetében való bizalom Sátán rémuralmának vége.

Sátán tehát a hazugságban való hit felkeltésével kelti fel és tartja meg uralmát. A hazugságban való hit le olyanféle amint Pál a hit engedelmisségének nevez /Róm. 1: 5, 16: 26/, aki a hazugot elhiszi, az aszerint cselekszik is. Sátán úgy rendezi be a maga világát, hogy abban a hazugság hitetése szervezett, intézményes és nagy méretű legyen. Korszellem, köztudat, iskolák, tudományos intézmények, foglalkozási körök és megrögzött szokások, tudományos és művészeti meg-

győzések, erkölcsi szabályok és illemszabályok, egyházak, vallásos egyesülések, mozgalmak, olykor vallásos ébredéseknek nevezett tömegmegmozdulások állnak a hazugság szolgálatában és a személyi elfogadhatóság, a hozzájuk való csatlakozás feltételül bizonyos sátáni hazugságok elfogadását tűzik ki.

Megdöbbszentítő és elképzelhetetlen kiterjedésben és erővel folyik a hazugság hitető munkája. Azt hirdetik, hogy az igazság keresésének előmozdítója a tagadás: Sátán ellentmondása növeli a tudományt: a Biblia tanulmányozására alapított teológiai főiskolákon, a Biblia megbízhatatlanságát tanítják; a társadalmi érintkezés alap-törvényévé teszik, hogy embertársainknak mást mondjunk, mint amit valóban érzünk, vagy gondolunk; a művészetben szépnek nevezik annak gátnélküli feltüntetését, ami rút; a szórakozásban üdítőnek azt, ami fölzaklat és az egészséget tönkretesz; ki tudná végét ama hazugságoknak, amelyekkel Sátán világa telítve van?! Sátán birodalma addig terjed, ameddig ezek a hazugságok terjednek; Sátán annyiban a világ ura, amennyiben az emberek elhiszik ezt neki. Ha Jézus elhitte volna, hogy Sátán neki adhatja a világ fölötti uralkodást, akkor életét nem adta volna oda az emberekért, hanem követte volna Péter tanácsát, ki tudta nélkül a Sátán képviselőjében hangoztatta a világ közös meggyőzését: Kíméld magadat!

Aki hisz a Sátánnak, az tényleg Sátán hatalma alá kerül és kénytelen tenni, amit ez a zsarnok tőle kíván. Sátán uralma tényleg valóság annak, aki abban hisz és valótlanosság annak, aki megtagadja. Sőt ez az utóbbi is kénytelen Sátán uralmának valóságával számolni addig, ameddig Sátán uralmát az emberek elismerik, mert addig teljesül is a Sátán akarata. Azonban nem azért teljesül a világon a Sátán akarata, mert Isten a világ feletti uralmát Sátánnak adta volna át, hanem azért, mert az embernek adta át. /I.Móz 1: 28/, és mert az ember a tényleg átadott uralmat Sátán szolgálatába állítja. Sátán az ember jogán uralkodik a földön. Sátán uralma a világon vagy azáltal szűnik meg, hogy az ember nem engedelmeskedik neki, vagy azáltal, hogy Isten a Sátánnak engedelmeskedő embereket a földről eltávolítja /Jel. 21: 27, 22: 15/. Előbbiek Sátán e világi birodalmának lázadói, akik Istenért a bitörő ellen fordulnak, akiket a Sátán igyekszik eltávolítani birodalmából üldözéssel, megöléssel, vagy megfélemlíteni, visszahódítani próbálja őket.

A jók és igazságosak üldözése Sátán világuralmának egyik elmaradhatatlan és mindig megújuló vonása. A világ mindenkit üldöz, aki a hazugságnak ellentmond; de a hazugság önmagának is ellentmond, s így Sátán uralmán belül is folyik párt és párt, ember és ember között a harc!

Sátán nagy hazugságai közé tartozik, hogy a bűn vagyis az Isten ellen való lázadás, pártütés, az Istenben való hitetlenség forrása a test: a test vétkezik. A test vétkezni nem tud, mert a bűn, a vétek szellemi dolog. Csak az ember lelke vétkezhet: ebben a test csak a csalétek lehet, amellyel Sátán a lelket megigézi.

Testiség: a testtől megigézett lelkiesség. Testi leszármazással a bűnt örökölni nem lehet; csak a lélek a lélektől örökölhet hajlandóságokat, készségeket. A bűn mindenesetre ragályos; de elkapni csak szellemi érintkezéssel lehet. Betegséget sem lehet örökölni, csak betegségre való hajlandóságot, készséget, gyengésséget az ellenállásra. Betegséget a gyermek anyaméhén kívül, vagy anyaméhben ragályossággal vesz át, így a bűnt is csak a ragály terjeszti. A kisgyermek ártatlan, mint ezt Jézus is megmondta: Ők örökölhetik Isten királyságát. Az öntudat első ébredésekor azonban a gyermek magába szívja a bűnt, ráragályozódik.

A gyermek tudatának első ébredésétől kezdve eltanulja a bűnt, a hazugságot. Minden gyermek környezetének bűneit szívja magába. Bűnösökké kell lenniük, mert tudatunk első ébredésétől kezdve a bűnt látjuk. Minden mértéket meghaladó önáltatásba, világcsalásba születünk bele; csak Sátánnak való engedelmességet látunk, minden példa Sátán felé vezet. Testi indulatot öröklünk szüleinktől; de a testi indulat magában nem bűnös, csak az Isten szolgálatában való kivevéssel és Sátán szolgálatába állítással lesz bűnössé, s ezt eltanuljuk, de nem örököljük. Örököljük azonban, de nem a testi születésén át, Sátán uralmát az embervilágon. Tisztátalan szellemek nyertek jogot az embervilághoz; ezek közé s ezek alá a tisztátalan szellemek alá születünk; születésünktől fogva, sőt már az anyaméhben körül vesznek, befolyásolnak, szuggerálnak és sok kisgyermekben a bűn korai ébredése erre a tisztátalan szellemi hatásra vihető vissza. A rabságot örököljük azzal, hogy erre a világra születünk; ebbe a társadalomba érkezünk, mely Sátánnak meghódolt. Mint, ahogy Bemérítő Jánosra már az anyaméhben hatott Isten Szelleme és Mária méhében lévő kisgyermek Jézus örömteljes mozgásra indította /Luk. 1: 44/, úgy hatnak tisztátalan szellemek is már az anyaméhben lévő gyermek szellemére is. A bűn öröklése tehát szellemi közvetítéssel történik, nem a test örökli a bűnt.

Van azonban az öröklésben egy fontos tag, amelyen át szülőről gyermekekre a bűn átkerül; a bűn meggyöngíti a lélek hatalmát a testen és a szellem hatalmát a lelken. A bűnös ember nem ura testének. Ezt az uralkodásra való képtelenséget örököljük; ez lelki öröklés. Megbotlott lelkiességgel jövünk erre a világra. Ezért mikor testi indulatok megrohannak, lelkünkben nincs erő arra, hogy ellenálljunk, s az indulatok elragadnak. Ha a lélek Isten uralma alá kerül, egyszerre megkapja az erőt és képességet a testen való uralkodásra. Isten rabságában gyógyul a lélek, megerősödik. Az ember a bűn rabjaként születik; de ez a rabság csak helyzet és nem alkat, vagyis költözik belénk a bűn és válik bennünk uralkodó hatalommá. Istenhez téréssel a helyzet változik. Isten uralmával megszűnik Sátán uralma rajtunk s alkatunk meggyógyul. Ezért mondja az apostolus „*Álljatok ellene a Diabolosnak és elfut tőletek!*” Sátán uralmát tehát egyedül a hozzá való

viszonyunk teszi valósággá, vagy fosztja meg a valóságtól, szünteti meg. A megtérés; Sátán fennhatósága alól Isten fennhatósága alá való átlépés; a megtérés: szakítás Sátán uralmával, Isten uralmának elfogadása. Ezért aki csak érzelmeivel tér meg, vagyis csak élvezik, óhajtják Istent, de akarata nem cselekszik, annak megtérése öncsalás. Aki csak értelmével tér meg: aki a megtérésnek csak a dogmáját fogadja el, annak megtérése szintén öncsalás. Megtérsni csak úgy lehet, hogy a Sátántól vezetett világot megtagadjuk és Isten uralma alá térünk át, hogy örökre, teljesen és egész valónkkal Neki engedelmeskedjünk, mert Benne bízunk. Ezért a megtérés a hit engedelmesége, vagyis bizalomból fakadó engedelmeskedés. A megtérés dogmájának elmondásával, vagyis értelmi elfogadásával még nem térünk meg; sokszor az ilyen értelmi átváltás csak elfedi az akarati megfordulás hiányát; tehát rosszabb, mintha meg nem történnék. Sokszor a szuggerált vagy utánczott érzelmek is elfedik a valóságot. A megtéréshez kell az értelem munkája: mert a világot megcsaló hazugsággal szembe kell fordulnunk és azt megtagadnunk. Nem elég az igazság megismerése, annak akarása is szükséges. A megtéréshez jó az érzelem, a bűnön, érzett bánat, az igazságon érzett öröm; de ha ez a bánat és öröm nem jelentkeznék is és a lélek bizonyos sivárságban, a sivatagban tér meg; az érzelem hiánya nem teszi a megtérést valótlanná, hamissá vagy érvénytelenné: mert a megtérésben a döntő szót az érzelem látása alapján az akarat mondja ki. Megtérsni annyi, mint nem akarni Sátánt, akarni Istent és ennek az új akarásnak útján határozni. A Sátánnak ellent kell állni!

MIN KAPOTT HATALMAT SÁTÁN?!

Rajtunk embereken; testünkön, lelkünkön, szellemünkön; - rajtunk keresztül a fizikai világon; - a halottak birodalmán, tehát a meghalt embereken, - az angyalvilág egy részén, mely hozzá pártolt; a mennyei trónteremben helyet, hogy ott vádaskodhassék, addig, amíg le nem lepleződik s a mennyből alá nem taszítottatik.

Hogy Sátánnak az ember testen hatalmasa van, az kitűnik abból a tényből, hogy mikor Jézus testi betegségeket gyógyított, hogy ezt tehesse, előbb rendesen a tisztátalan szellemeket kellett a testből kiűzni. Sátán tehát tisztátalan szellemi útján kezét bent tartotta az emberi testben: joga volt az emberi testhez hozzányúlni. Ezt bizonyítja Jób esete is. De éppen Jób esetéből tudjuk, hogy Isten külön engedélyére van Sátánnak szüksége ahhoz, hogy Jób testéhez nyúlhasson a halálát nem okozhatta, ezt Isten meg nem engedte neki. Jób hű volt Istenhez: kérdés, hogy az istentelen emberek testének megtámadásához is ki kell-e kérnie Isten engedelmet? Bizonyos, hogy Isten a világ kormányzója: tehát Sátán Isten engedelme nélkül semmihez sem nyúlhat: de Isten gyermekeinek teste külön oltalma alatt áll; tehát Jób teste is Isten különös védelme alatt állott. Istennek még a madarak testére

is gondja van, mennyivel inkább az emberek testére; de leginkább azok testére, akik magukat Neki szentelték és testüket is Istenre bízta. Istennek különös célja van azzal, ha megengedi, hogy Sátán Isten gyermekének testéhez nyúljon.

Pálnál a nagy kijelentés ellensúlyozása végett engedte meg, hogy Pál föl ne fuvalkodjék, állandóan éreznie kellett, hogy bűnei miatt Sátán jogot kapott testéhez, a testi betegség régi bűneire emlékeztette őt. S arra, hogy csak Isten kegyelméből lett azzá, ami lett, /II.Kor.12: 7./ Jób testéhez azért kapott hatalmat Sátán, hogy Jóbot kipróbálja, s a próbatétel után Jób közelebb jusson Istenhez. /Ap.Csel. 10: 38/ szerint a Diabolosz hatalma alatt álló embereknél természetes, hogy különféle betegségekben sínylődnek. Ez az állapot akkor változik meg, mikor a diabolosz hatalma alól Isten hatalma alá kerülnek. A megtérés tehát a test állapotára is kihat, helyesebben: annak, ha Isten fennhatósága alá adjuk magunkat, az gyógyulással jár együtt.

/II.Kor. 4: 4/ szerint Sátán ez emberek szelleméhez is hozzáfér. Szellemünkön át vesszük a szellemi világosságot magunkba; emberi szellemünk olyan, mint egy ablak, melyen át az ég fénye süt be szívünkbe. Sátán odaállhat ez elé az ablak elé és eltakarhatja Isten fényét. A lélek így sötétségbe jut, /II.Kor. 4: 4/, görög szövege *noémata*-t említ, ami a szellemi látás eredményét, a gondolatot jelenti. Sátán tehát azáltal vakítja meg az embert, hogy hazug gondolatokat ad neki: ezek a hazug gondolatok ott állnak a szív előtt, s a szív az igazi gondolatokat, helyesebben a gondolatok igazságát nem látja meg a benne levő hazugság miatt. Ha Sátán valakit rá tud bírni arra, hogy hazudjék, akkor ezzel megvakítja. De azt az embert is megvakítja, aki olyan családban, vagy társadalomban születik, amely hazugsággal van telítve. Az ember itt gyanútlanul szívja magába a hazugságot és ezzel együtt a vakságot. Csak az igazság felismerése után kezd az ember szeme felnyílni, ha az ember elfogadja az igazságot, és annak engedelmeskedni is kész: ez a megtérés! Isten adja a világosságot, de megtérés nélkül nem látjuk a világosságot!

Sátán az ember lelkébe is behatolhat. A lélek előcsarnoka a szív, ahol a tudat lakik. A lélekbe csak a szíven, azaz a tudaton át visz az út; gondolat csak úgy válik a lélek tartalmává, ha előbb tudatossá lesz, tehát általmegy a szíven. Isten tiszteletben tartja a gondolat keletkezésének ezt az útját és kész gondolatot nem csempészni a lélekbe, hogy onnan (a tudattalan lélekből, az emlékezésből) oly gondolatok merüljenek fel, amelyeket nem az ember gondolt eredetileg, tehát nem volt megelőzően tudatos. Sátánnak pedig nincs hatalma rá, hogy a tudatunk mellőzésével adjon belénk kész gondolatokat. Így a Sátán az ember tudatán át jelentkezik a szívben csábításaival és a Sátán gondolatai csak akkor lesznek az ember gondolataivá, ha az ember tudatosan elfogadja őket. Az ember mérlegel és úgy fogadja el, amit neki kínálnak. Sátán eltévelyít /Jel. 20: 10/. Pál a Sátán

csalása ellen azzal védekeznek, hogy a megbocsátás gondolatát szegezi a Sátán hazugságainak ellenébe /II.Kor. 2: 10-11/. Jézus is írás szavaival verte vissza a kísértő Sátánt /Máté ev. 4: 4; 7: 10/. Sátán úgy is befolyásolja a szív mérlegelését, hogy megkísérti az embert /I.Thess. 3: 4-5/. Így vitte bűnre Dávidot, szívébe adva a gondolatot, népét számlálja meg, népe erejére támaszkodjék, ne Isten erejére /I.Krón. 21: 1/. Figyelmünk elfoglalásával elveszi előlünk Isten gondolatait, az Igét /Márk ev. 4: 15/. Sőt Sátán be is mehet az emberi szívbe és abban lakozhat. /Luk. 22: 3; Ján. 13. 27/. Ez akkor történik meg, ha az ember végső elhatározással a gonosz mellett dönt. A szívüktől elfogadott hazug és gonosz gondolatok által Sátán bennünk lakik és csak oly gondolatoknak enged a szívbe bemenetelt, melynek a szív irányzatának megfelelnek.

De milyen módon szól a Sátán az emberi szívhez? Vagy embereken keresztül, kik beszélnek hozzánk és így csálnak meg, és csábítanak vagy a szellemeken keresztül, ez esetben az emberi szellemen át szól az ember szívéhez. A Szellem befolyásolja az ember gondolatmenetét - s azt is, hogy az ember emlékezetéből milyen képek és gondolatok merüljenek a tudatba. A szellemi befolyásolás különösen akkor lehetséges, mikor az ember elengedi a gondolatok irányítását, vagyis, hogy úgy mondjuk, a lovak közé hajítja a gyeplőt. Az ily gondolkodás neve: tünődés, ábrándozás. Tünődéskor Isten is szólhat, ha imádkozáskor Rá bízuk gondolatainkat; de ilyenkor jelentkezik legszívesebben a Sátán is. Ezért mondják az ábrándozást az élet megrontójának. Szellemünkön át olykor határozott parancsokat is adhat a Sátán lelkünknek, esetleg a tudat kikerülésével; ezt a műveletet szuggesztiónak nevezzük. Az ember szuggesztív elfogadóképessége és készsége akkorára növekedhet, hogy az ember tudata félre szorul, a lelket a megtévesztett szellem vezeti. Az ilyen parancsokat az ember végre is hajthatja. De ezek a tudatot kikerülő gondolatok és akarások, nem rontják az emberi szívet, erkölcsileg nem mérgezik meg, csak a tudatosan elfogadott gonosz mérgez. A megszállott /ördögfi/ emberek nem gonoszok, hanem szerencsétlenek. Csak akkor gonoszok, ha a sátáni megszálláshoz tudatosan hozzájárulnak. A tudatossággal együtt nő a felelősség. A démonikus embereken keresztül azonban, másokhoz fér hozzá a Sátán és őket gonosz sugallatainak továbbításához használja fel. Ha ehhez az ember tudatosan hozzájárul, mint azok, akik magukat spiritiszta médiumokká képeztetik ki, akkor azért is felelős az ember, amit öntudatlan állapotban szól vagy cselekszik. Azt a borzasztó hatalmat, hogy egyes emberekbe bemehet és azokat megszállva tarthatja, annak következtében kapta a Sátán, hogy az ember magát neki adta és rábízta, hiszen a paradicsomban is utasítását követte. Van azonban Sátánnak olyan hatalma is, amelyet nem az embereken keresztül kapott, hanem saját teremtetésénél fogva, angyali rendeltetésének következtében élvez, de nem

ennek folyományaképpen, mintha Isten a földet neki adta volna kormányzásra. Ez utóbbi állapotnak a Szentírásban semmi nyoma azon kívül, hogy Sátán: ezt maga állítja magáról, bár ő sem világos szavakkal. Jézus ugyan mondja az apostolokkal együtt e világ urának Sátánt, de a világ alatt az embervilágot kell érteni, mely maga tette Sátánt urává, tehát ebbéli hatalma, nem Isten ajándéka. Az angyalokat Isten arra teremtette, hogy a világ kormányzásában Neki segítenek, és pedig mind fizikai, mind az élő emberi világ kormányzásában. Így evégett őket tűzlángokká és szelekké tette /Zsid. 1: 7/, azaz fény erejének és mozgási erőnek kezelőjévé. De Dániel 10. része szerint felhasználja őket a történelem intézésére is. Ez a hatalom Sátánnak is részül jutott s ebből sokat tartott meg elbukása után is: valami hatalma van a fizikai világ erőin és tudja befolyásolni a történelmet; de mindezt csak Isten beleegyezésével teheti. Így támaszthatott vihart a tengeren, hogy Jézust és tanítványait elmerítse. AZ a kemény hang, amelyen Jézus a szelet és a vihart elnémulásra bírja, mutatja, hogy nem szélnek és viharoknak, hanem értelmes lényeknek, és pedig rosszakaratú gonosz lényeknek parancsol. A körülöttünk lévő világ folyását is alakíthatja a Sátán, hogy terveinket megakadályozza, vagy azok véghezvitelét feltartsa /I.Thess. 2:8/. Fel tudja használni a világi hatóságokat arra, hogy üldözésükkel, testünk, lelkünk megkínzásával, bennünket meggyengítsen /Jak. 2: 6-8/, de viszont Isten a Sátántól támasztott akadályokat imádságunkért ledöntheti, ha imádságunk alkalmas a szellemi harc küzdésére /Jak. 4: 2-4/. Sátán tehát azzal is tudja alakítani a történelmet, hogy keresztyéneket elcsüggeszti, megfélemlíti, őket hamis nyugalomba, tétlenségbe viszi bele. Az eseményekbe való belenyugvás, az imádkozó küzdelem abbahagyása, vagy el sem kezdése, ez a hamis keresztyén „*Quetismus*”! Sátán egyik legjobb alkalmá arra, hogy a maga birodalmát terjessze és megszilárdítsa. Mikor Jézus a Getszemáni-kertben küzdött imádkozással, tanítványai kiket imádkozásra kért – aludtak. Mikor elfogták szétfutottak; mikor a főpap előtt vallást tett, Péter félelemből a vallástételt megtagadás-sal cserélte fel; mindez a Sátán diadala volt. Kitartóan kell imádkoznunk, ha azt nem akarjuk, hogy a Sátán diadalmaskodjék; ébernek kell lennünk, virrasztanunk, kitartóan várunk Istent. erre a kitartó várásra a németnek van egy jó szava: *harren*. Sokszor a házassérettel járó örömei vagy a világ más örömei szakítanak el ettől a kitartó várástól, vagy a mesterséges és egészségtelen tartózkodás attól /I.Kor. 7: 5/, sokszor környezetünk szépsége, pompája szerel le /Jel. 2: 20/. Ha egyszer Sátán lefegyverez, hatalmába kerít, akkor aztán nincs irgalom /I.Pét. 5:8/. Sátán elnyelheti az embert, azaz üldözéssel, félelmekkel úgy rakhatja, körülkerítheti, hogy az ember nem lát maga körül semmi vigaszt, semmi menedéket többé, hanem megadja magát a Sátánnak és az imádkozásról lemond.

Sátán hatalmat kapott a HADESEN, azaz a HALOTTAK BIRODALMÁN is. Ennek története a következő. Az ember pártot ütött Isten ellen vétkezett. A bűn büntetése a halál. A halál azonban nem megsemmisülés, hanem Istentől való elszakadás. A bűnös ember a halálban is elszakadva marad Istentől, s mivel a szellemek birodalmában Sátán hatalmasabb, mint az ember, s a tisztátalan angyalvilág is az embervilág fölött van: ez a függőségi viszony ott is megmarad: a halálban a lélek Sátán kormányzása alá kerülnek, kit maguk választottak uruknak. Sátán pedig rettegett kényúr, kegyetlen, könyörtelen despota, ki nem kíméli azokat, akik bíznak benne, hanem lelkiismeretlenül a pusztulásnak, kínnak veti őket oda. A halálban az Isten nélkül maradó lelkek láznak a Sátán ellen, mint a földön tették, de nem tudnak megszabadulni tőle, mint a földön sem tudtak: sőt ilyen szabadulásra odaát még sokkal kevesebb lehetőség van, mint ideát: mert nem igaz, hogy aki a földön a megtérést könnyelműségből elmulasztotta, az odaát pótolhatja. Pontosán nem ismerjük a halottak országának viszonyait, de azt tudjuk, hogy az ott szenvedő lelkek rabok, tömlöcben vannak, s azt is tudjuk, hogy a halottak birodalmának fejedelme a Halál, tisztátalan, gonosz szellem, kit egykor a tüzes, kénköves mocsárba vettet Isten: addig azonban folytatni fogja félelmetes, gonosz uralkodását /I.Pét. 3: 19; Jel. 9: 11/. Akit az egyház kivet magából, az Sátán hatalmába kerül, míg észére nem tér és megtérést nem keres. /I.Kor. 5: 5/. Ez a sátáni hatalom megmarad a testi halál után is a lelkeken, sőt akkor kezdődik igazán, hiszen /Zsid. 2: 14/, szerint Diabolosz éppen a halálon át fejt ki, gyakorolja hatalmát a lelkeken. Ezért a halál tisztátalan; a Zsidó papnak halottat érintenie nem volt szabad; - ha megtette, tisztulást kellett keresnie.

De az is bizonyos, hogy mivel a testi halál elégtétel a bűnért, a halállal a lélek kínba jut, de a bűn hatalma nincs úgy többé rajta, mint a földi életében és így a halál birodalmában lévő engedetlenek alkalmasabbak az evangélium meghallására /I.Pét. 3: 18-22; 4: 1-6/. Így értjük meg, hogy Pál attól, hogy Hüménéoszt és Alexandert átadja a Sátánnak, azt várja, hogy kinevelődnek arra, hogy ne káromoljanak, azaz Isten ellen ne hazudjanak. /I.Tim. 1: 20/. Tisztító tűz odaát nincs; de Sátán rettentő kényuralma, a kíméletlenség és kegyetlenség hosszú korszaka lassanként az engedetlenégük miatt elveszett lelkekben, kik végleg Istent nem taszították el, azaz a Szent Szellem ellen nem vétkeztek, epedő vágyakozással várják a szabadulást. Már a földi életben is jelentkező bűnbánatuk megerősödik s egyszer csak feltűnik szenvedéseik közt a megbocsátó Isteni irgalom, az evangélium. Krisztus megjelenik a tömlöcben szenvedő lelkeknek és örömet hirdet nekik. /I.Pét. 3: 18; 4:6/, és a tűzön át, mint tűzből kiragadott üszkők megmenekülnek /I.Kor. 3: 15/. A menekülés alapja itt is Krisztus vére és nem a szenvedés, mint a római tisztító-tűz tanban: tehát ezt a bibliai Igazságot nem lehet

a tisztító-tűz tannal összekeverni. Sem azt nem jelenti ez a tanítás, hogy a megtérést el lehet tolni a halál utánra: mert aki a megtérést közönyösen tolja el magától, az közel van ahhoz, hogy a Szent Szellem ellen vétkezzék, s így odaát is minden reményt elveszítsen, mert az ilyenek nem bocsátanak meg sem „*ebben a korszakban, sem a következőben*”. /Máté. 12: 31-32/. Ezek a szavak - „*a következőben sem bocsátanak meg*” világosan mutatja, hogy különben lehetséges a megbocsátás odaát. Sátánnak a mennyekben Isten trónusa előtt is vannak jogai, kicsiben valamennyi hatalma. Mint főangyalnak bejárása van oda, melyet addig nem veszít el, amíg a hazugságairól a lepel teljesen le nem hull. Semmiféle vádlottat nem lehet addig elítélni, amíg bűneit rá nem bizonyítják, még ha meg vagyunk győződve is arról, hogy gonosztevő. Isten ezt a jogát Sátánnak elismeri és tiszteletben tartja. Ha Sátán Isten előtt megjelenik, vádol: vádolja Isten gyermekeit, mint ezt Jóbbal szemben tette. Sátánnak joga, vagy hatalma van arra, hogy Isten előtt az embereket és főleg az Istenhez hű embereket vádolja és őket kikérje arra, hogy kipróbálja, megkísértse és ez a hatalma Sátánnak mind addig megmarad, amíg a választottak egyháza győzelmesen a mennybe nem jut, miután a földön az antikrisztusi üldöztetésben Isten mellett bizonyoságot tett /Jel. 12: 11/.

Az egyház bizonyoságtétele Sátánt meghazudtolja, s ettől kezdve Sátánnak többé nem lesz Joga a Trón elé járulni, a mennyből alávetetik a földre. Ha azonban valaki folyton vádol bennünket és kikér az Istentől próbatételre: nekünk pedig állandóan buzgón kell imádkoznunk. Ne vigy minket kísértésbe, azaz ne adj a kísértő kezére! „*Mert nem hús és vér ellen vívjuk a küzdelmet, hanem a gonoszság szellemei ellen, kik az egekben vannak*” /Ef. 6: 12/. Rajtunk múlik, hogy onnan a mennyből e hazug vádlót eltávolítsuk, a mi hűségünkön múlik!

KIKEN VAN SÁTÁNNAK HATALMA?!

Minden emberen, aki vétkezett, sőt még Jézuson is hatalma volt, mivel sorsunkat a magáévá tette. Mikor Sátán Jézust megkísértette, olvassuk, hogy Sátán Őt "magával vitte" /Máté. 4: 5-9./ Lukács szerint "felvezette" vagy "vezette" /Luk. 4: 5-9/. Tehát azt tette Vele, amit akart, s Jézus kénytelen volt engedelmessé válni, mert mint ember, az angyal alá volt vetve. Isten egy időre „*kisebbé tette Őt az angyaloknál*” /Zsid. 2: 7/. Akik Sátánnak hisznek, azokat Sátán leigázza, maga alá tiporja, ami azt jelenti, hogy Sátán betegségekkel is megverheti Őket, /Ap.csel. 10: 38/, s a leigáztatásból akkor szabadulhatunk, mikor Sátán fennhatósága elől Istenhez térünk /Ap.csel. 26: 18/. Sátánnak tehát azokon van hatalma, akik fennhatósága alá tartoznak, akik magukat neki eladták, vagy akiket szüleik, ősapjuk pártütése adott el a Sátánnak. A bűnös apák gyermekei Sátán fennhatósága alá születnek; a Sátán fennhatósága alatt lesz, az eredendő bűn. Sátán fennhatósága

alá tartozott Jézus, mikor testünket Magára vette, hogy sorsunkat a magáévá, s az Ő sorsát a miénkbe tegye. Sátán fennhatósága alá tartozik az, akit Isten odaad, mint Jóbot, vagy akiket a keresztyén egyház, illetőleg maga az Apostol átad a Sátánnak. /I.Kor. 5:5; I.Tim. 1: 20/. Mielőtt Judás Jézust elárulta, a tanítványokat Sátán kikérte Istentől, s Isten kiadta őket, így eshetett el Péter és lehettek hűtlenné Urukhoz a menekülő tanítványok /Luk. 22: 31/. De mihelyt Péter a bűnt elkövette, Sátán kénytelen volt visszahúzódni, s ekkor Péter keserves sírásra fakadt. Ilyesmi gyakran fordul elő a mi megkísértéseinkben is. Sátánnak hatalma van azokon, akik valami istentelen törekvésnek adják oda magukat, például meggazdagodni vágnak ebben a világban /I.Tim. 6: 19/, akik nem bocsátanak meg /II.Kor. 2: 10), akik kifordulnak a testvéri körből, hogy Sátánt kövessék /I.Tim. 5: 15/, akik lelkesedéssel helyet adnak a Sátánnak /Ef. 4: 27/. Lehet, hogy az ilyenek bizonyos módon és fokig már úgyszólván a Sátán hatalma alatt voltak, de Isten engedelmével és saját hibájuk következtében még jobban az alá jutnak. Sátán uralmának elismerése a legveszélyesebb alkalom arra, hogy hatalmát felfokozza, s megerősítse az embereken: ezért a babona és a varázslás, az okkult világgal való érintkezés a halottakkal való érintkezés keresése Sátán hatalmát rendkívüli módon megnöveli azokon, akik ilyesmibe tévednek. Spiritiszta üléseken való részvétel, vagy varázsláshoz, jóshoz való fordulás Sátán megkötözöttjeivé teszi az embereket, sőt azokat is, akiket gyerekkorukban ilyen hatásoknak tesznek ki a szüleik.

MEDDIG TART SÁTÁN HATALMA?!

Már láttuk, hogy az égben addig tart, amíg onnan az egyház győzelme következtében le nem taszítatik /Luk. 10: 18/. Jézus nem a jelent, hanem a jövőt látta /Jel. 12: 8-9/. Ettől kezdve egyedül a földön rendezkedik be, nagy haraggal fordul az itt élők ellen, de itt sem maradhat sokáig, hanem az Antikrisztus leleplezése után innen megkötözve a tömlöcbe taszítatik /Abüssos/ és ott marad a kísértés alkalmától megfosztva ezer esztendeig /Jel. 20/. Kis ideig tartó új szereplése után végleg a tüzes kénköves mocsárba vettetik. /Jel. 20: 10 v.ö; Máté. 25: 41/. Ezek a tételek a Sátán egyetemes hatalmára vonatkozó egyes embereken vagy csoportokon a hatalma nem állandó. Láttuk, hogy aki Istenhez tér, az a Sátán fennhatósága alól kikerül /Ap.csel 26: 18/. De ha nem is térünk Istenhez, Sátán nem marad állandóan a megkísértett mellett, hanem egy idő múlva magára hagyja /Máté. 4: 11/. Sokszor azonban Isten védelmező angyalai ragadnak ki Sátán hatalmából, és Sátán követőinek hatalmából. Ezek a tiszta angyalok szüntelenül harcolnak értünk, mint ahogy Dániel is megtudta saját közlésükből, s Mózes teste felől tudjuk, azt Mihály főangyal Sátán hatalma köréből kiragadta /Dán. 10; Júd.

9.v./.. Magas trónusáról ezt a harcot az Úr irányítja, ki ott szüntelenül könyörög értünk Atyjához. Így aztán Sátán alkotásai állandóan rombolódnak a földön /Róm. 16: 20/, a fölényes, hazug angyalt egyszer csak Isten lábunk alá tiporja. Sok függ azonban attól, hogy mi megadjuk magunkat a Sátáni hatalomnak, vagy bensőnkben ellenállunk annak. Lehet a keresztyén rab, mint a francia ötszögletes torony női rabjai, és lehet a börtön falára és a szívekbe ez a szó felírva: *Resistez!* Áll ellen! A Sátánnak való ellenállás leghatékonyabb módja: hinni! A bizalom melyet Istenbe vetünk, megtöri a Sátán hatalmát és a kísértés erejét. Amikor a lélek hinni kezd, kiszabadul a Sátán fennhatósága alól. Aki belenyugszik a gonosz uralmába, a gonosztól keltett betegségbe, s azzal átmítja lelkét, hogy az Isten akarata, az ottmarad a Sátán hatalma alatt. Aki hittel kitör, szabadságot talál! A bizalom, hit levegője a szellemi fény, az Ige világossága. Sátán hatalma alól kijutni annyi, mint sötétségből a világosságba menni át /Ap.csel 26: 18/. Amely pillanatban magamat a bizalom fényében Jézussal azonosítom, abban a pillanatban átmentem a sötétségből a világosságra, Sátán hatalma megtört rajtam /Zsid. 2: 14/. Sátán láncában nem vergődni, harcolni kell, segítségért kiáltani, hinni. Aki küzd a bűnnel, még jobban megkötöződik, aki hisz, arról lehull a lánc. Ha Péter nem magában bízott volna, hogy Jézust elárulni nem képes, nem is tagadta volna meg Őt. A bukás oka az volt, hogy fogadkozott. Kis gyermekké kell lennünk, akik erőtellenül hajolnak Istenükre: Ez az erőtlenség a hit!

SÁTÁN Ó-és ÚJTESTAMENTUMI NEVE

A héber név: *Szátán*, az Újszövetségben egyszer, *Szatanasz* alakjában 34-szer fordul elő. Görög neve: *Diabolosz* 39-szer található.

A héber *Szátá* szó jelentése: letér, kicsapong /Péld. 4: 15, 7: 25; IV.Móz. 5: 12/. A belőle származó: *Szátan* ige jelentése: ellenségeskedik, megtámad.

Ennek melléknévi igeneve: *Szótén* - ellenséget, üldözöt vádlót jelent. /Zsolt. 38: 21, 109: 4, 20-29; Zak. 3: 1/. A Sátán szót emberre is használja a héber, mint /I.Sám. 29: 4-ben/, hol a filiszteusok attól félnek, hogy Dávid az ütközetben sátánná lesz ellenük, vagyis ellenkezővé. /Zsolt. 109: 6-ban/, - egy kívánság található „*jobbjánál egy Sátán /azaz vádló/ álljon!*” Ennek felel meg /Zak. 3: 1/. A bíró előtt a vádlott jobbján állott a vádló, még az /I.Sám. 19: 23-an/. A *szitná* szó vádlevelet, támadást jelent. Néhányszor aztán egy tisztátalan angyal viseli ezt a nevet az Ótestamentumban, mint /I.Krón. 21:1-ben; és a Jób 1: 6-ban.

Diabolosz a *diabolló* igéből származik, melynek jelentése: keresztül dob, átejt, összekuszál. Rendesen ördöggel fordítják, amit az nem jelent, - helyes értelme: az összekuszáló, - további értelemben: vádló, rágalmozó.

„*Csia Lajos - feljavított kézírata.*”